

lovaný bydlel v sídle ředitelství, stačí pro rozsouzení této rozepře zkoumati, je-li žalovaný, jak tvrdí, dosud aktivním úředníkem slezských zemských drah. Není-li jím, není třeba se obíratí další otázkou, jaké služební postavení nyní vlastně zaujímá, neboť tím by se pro posouzení přípustnosti výpovědi z bytu nic nezískalo. Na základě výnosů zemského presidenta země Moravsko-slezské v Brně ze dne 28. prosince 1929 a ze dne 25. července 1930 bylo již prvním soudem zjištěno, že žalovaný byl od 1. ledna 1930 přidělen službou k zemskému úřadu v Brně a že byl od 1. srpna 1930 dán na dovolenou s čekatelným podle § 73 služební pragmatiky. Přezkoumávati věcnou oprávněnost těchto úředních úkonů správního úřadu řádným soudům nenáleží. Z toho, co bylo z nich zjištěno, plyne nepochybně, že žalovaný v době, kdy mu byla dána soudní výpověď z bytu, nebyl již činným jako úředník slezských zemských drah a neměl tedy nárok na ponechání služebního bytu, neboť byl od 1. ledna 1930 sprostěn své dosavadní služby u slezských zemských drah a byl službou přidělen do Brna k zemskému úřadu, odkud teprve byl později dán na dovolenou s čekatelným. Že úředníka na dovolené s čekatelným nelze pokládati za úředníka aktivního, plyne z těchto předpisů služební pragmatiky (zákon ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z.). V odstavci 4. § 74 je stanoveno, že mimo odchýlná ustanovení, obsažená v předešlých odstavcích, jest úředníky dané na dovolenou s čekatelným klásti na roveň úředníkům na dočasném odpočinku. V odstavci 3. § 74 se mluví o »opětném nastoupení« služby, užívá se tedy stejného výrazu, jako v § 77 odst. (3) při úřednících přeložených na dočasný odpočinek. V § 153, pod nadpisem »Zvláštní předpisy pro úředníky ve výslužbě« jsou vedle úředníků přeložených do výslužby uvedeni též úředníci na dovolené s čekatelným a § 155, který se vztahuje nepochybně i na úředníky dané na dovolenou s čekatelným, mluví výslovně o »vystoupení z aktivní služby«.

Čís. 11710.

Ustanovení čl. III. zákona ze dne 21. srpna 1917, čís. 363 ř. zák., nelze obdobně použítí na výměru výživného pro nemanželské dítě ve sporu.

(Rozh. ze dne 31. května 1932, Rv I 854/31.)

Nezletilá žalobkyně domáhala se na žalovaném, vrátném v kavárně v lázních, uznání otcovství a placení výživného měsíčně 120 Kč do dokonaného 6. roku, 160 Kč do dokonaného 14. roku a 200 Kč do doby, až se bude žalobkyně moci sama živiti. Procesní soud první stolice uznal žalovaného povinným platiti žalobkyni měsíčně 60 Kč do dokonaného 6. roku, 80 Kč do dokonaného 14. roku a 100 Kč do doby, až se bude moci žalobkyně sama živiti. K odvolání žalobkyně zvýšil odvolací soud výživné na měsíčních 80 Kč do 6 roků žalobkyně, na 100 Kč do 14. roku žalobkyně a na 120 Kč do doby, až se bude moci žalobkyně sama živiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolatelův poukaz k tomu, že výživné, přisouzené prvním soudem, činilo 15⁰/₀ veškerého příjmu dovolatele, nemá významu, ježto ustanovení čl. III. zákona ze dne 21. srpna 1917, čís. 363 ř. zák., jež dovolatel má patrně na mysli, nelze obdobně použítí na výměru výživného pro nemanželské dítě ve sporu. Zákonem ze dne 21. srpna 1917, čís. 363 ř. zák., byl totiž upraven nárok nemanželského dítěte na úrazovou rentu po otci, zemřelém následkem úrazu, a základem výměry tohoto úrazového důchodu jest jen pracovní příjem otcův za poslední rok před úrazem, nehledíc k potřebám dítěte, kdežto výživné nemanželského dítěte ve sporu jest určiti podle potřeb dítěte a podle veškerých majetkových poměrů otcových a jeho výdělečné způsobilosti, nikoliv jen podle jeho pracovního příjmu.

Čís. 11711.

V otázce včasnosti prodeje společné nemovitosti jsou rozhodnými objektivní, věci samé se týkající a na ni účinkující poměry rázu přechodného. Takovým poměrem není pokles cen nemovitostí, související s neutěšenými hospodářskými poměry.

Netřeba se zabývatí otázkou, zda okolnosti, v nichž spatřoval odvolací soud novoty, byly obsaženy v přednesu strany, jsou-li okolnosti ty pro posouzení věci bezvýznamné.

(Rozh. ze dne 31. května 1932, Rv I 860/32.)

Proti žalobě manželky na manžela o zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem namítl žalovaný najmě, že ceny nemovitostí v nynější všeobecné hospodářské krizi rapidně klesly a že lze očekávati, že ceny ty zase stoupnou, až se poměry jednou zlepší. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. D ů v o d y: V souzeném případě jde o společenství vlastnictví mezi stranami ve smyslu šestnácté hlavy občanského zákona, ježto vlastnictví nemovitostí v žalobě uvedených — jak mezi stranami nesporno — nedílně náleží několika osobám, a to stranám rozepře každé spoluvlastnickou polovicí (§ 825 obč. zák.). Podle § 830 obč. zák. jest zpravidla každý spoluvlastník oprávněn žádati zrušení společenství a není třeba, by udal pro zrušení důvod, jen se nesmí zrušení státi v nečas nebo na újmu ostatních spoluvlastníků a jest toto zásadní právo jen obmezeno případným odkladem jen přiměřeným, nejnutnějším, nikoliv však odkladem takovým, by učinil právo zrušení spoluvlastnictví nedosažitelným pro vždy. Podle § 843 obč. zák. má společná věc býti prodána soudní dražbou a ztržený peníz rozdělen mezi podílníky, nelze-li společnou věc vůbec nebo bez značného znehodnocení rozdělit, a to, i když jen jeden podílník to žádá. Jest tudíž vzhledem k námitkám žalovaného zkoumati, zda zrušení společného vlastnictví je nevčasné a zda se děje ke škodě žalovaného. Žádost žalobkyně o zrušení společného vlastnictví není ani v nevčas, ani na škodu žalovaného. Klesání cen nemovitostí neodůvodňuje tuto námitku žalovaného. Ani hospodářské poměry nepřeká-